

סרטים

פורנוגרפיה או אמנות?

כל אחד והקלאסיקונים שלו: חסידי הקומדיה מעריצים את צ'פלין וקיסטון, חסידי די הדרמות את ברגמן וויסקונטי, חסידי המערבונים — את פורד והוקס, וכו'. ואם לכל סיגנון מעריצים משלו, מדוע לא יהיו כאלה גם לסרט הפורנוגרפי? שניים, למשל, הם כבר מועמדים רציניים לרשימה, ושמן הולך לפנייהם: האחד, ז'ראר דמיאנו, הוא זה שהוכיח בגרון עמוק מה יכולה לעשות אשה למען גבר בפיה בלבד, ומאו הוא מייצר תרגילי התעללות מצולמים הגורפים מיליונים.

מבחילות אותי" הוא טוען בעדנה, באופן אישי.

נהנית מהקלאסיקה. עדיכמה הוא מסור לעבודה ולשמירת הערכים החשובים שבספר, ניתן להבין מתגובתה של סילביה קריסטל, כוכבת עמנואלה, שאמרה לאחר הסרט, כי לא תשוב להסיר את תחתניה בפני המצלמה בעתיד הקרוב, אחרי הניסיון האחרון.

בהשפעת הצפייה בסרט זה, כנראה, סירבו המועמדות הראשונות לתפקיד הראי — סידני רום שארלוט ראמפלינג וז'אקלין ביסט לקבל על עצמן את גילומה של "אוי". לבסוף נמצאה דוגמנית צרפתייה בשם קורין קלרי, החיה ברומא, שהסכימה לעשות מה שגדרש ממנה ("חששתי קצת מן ההלקאות, בתחלה, אבל נכנסתי לדמות הגיבורה, ואני אפילו נהנית קצת"). לתפקיד הגברים הזמין ג'קין את השחקן הגרמני אודו קיר, שהיה לא-מכבד, "פרנקני"

קורין קלרי ב"סיפוריה של או" סיפורות של משתנות

קורי קלרי ואודו קיר האושר שבעבודת

טאין) (מוגרבי, ארצות-הברית) — פרשת שחיתות במפעלי-המים של לוס-אנג'לס, ממוקמת על-ידי רומן פולנסקי בשנות השישים, אבל מוסריההשכל שלה אקטואלי. הברקות סיגנוניות והופעה משכנעת של ג'ק ניקולסון, בדמות בלש פרטי.

ירושלים

קובלנקה (ארנון, ארצות-הברית) — סרטו הקלאסי של מייקל קורן טיו עם האמפרי בוגרט ואינגריד ברגמן בתפקידים הראשיים. מסע נוסטלגני אל קולנוע מתקופה אחרת, עם רומנטיקה ומוסר הנראים היום כשייכים להיסטוריה.

המיגרדל הדההט (הבריה, ארצות-הברית) — בגין בן 138 קומת עולה באש כתוצאה ממחלל בבנייה ומכבייה-אש, יחד עם ארכיטקט, מנסים להציל את הלכו-דים בלהבות. הפקת-ענק מרשימה במימדיה ובמיבצעה הטכניים, יותר מאשר בעלייה-לתה. (מוצג גם בחיפה ובתל-אביב).

חיפה

האיש בעד אקדה-הזהב (ארנון, אנגליה) — פעם תשיעית לבוגד, פעם שנייה לרוג'ר מור בתפקיד הראשי, בסידרת הסרטים שהחלה כריגול דימיוני, והופכת בהדרגה ריגול הומוריסטי. (מוצג גם בתל-אביב ובירושלים).

מחברת הספר, פולין ריאג, מעיני הציבור בייעילות גדולה כל-כך, עד שחשדו בה כי אינה קיימת כלל, וכי השם אינו אלא תעלול שמאחריו מתחבא סופר ידוע. בשנים האחרונות הסתבר שהנברת אינה אגדה כלל-יכולל, ובקצב הנוכחי היא עתידה עוד להיות גיבורה לאומית. כידוע, הצרפתים מעריצים סופרים, והיא עשויה אפילו להגיע להיות נשיא הרפובליקה, עם ג'סט ג'קין כיועצה הראשי. דבר אחד ברור: שניים אלה כבר מרוויחים היום יותר מן הנשיא הנוכחי וכל יועציו גסי-יחד.

תדרין

תל-אביב

תמונות מחיי-נישואין (צנון, שוודיה): ניתוח פתוח של חיי-נישואין — מאושר מדומה, להתפוררות ולבסוף להתפכחות. חווייה בלתי-רגילה. בימוי אינגמר ברגמן) ומישחק (ליב-אולי מן וארלנד יוספסון) מדהימים.

זהו בידור (תן, ארצות-הברית) — מיבחר קטעים מוסיקליים מן המשובה שעשו אולפני מ'ג' א-י-פעם, עם הנחייה של גדולי הכוכבים דאז, כמה מהברקות-הדימיון הפורות ביותר בתולדות הוליווד, א-ס'כי תמיד יהיו כאלה שיטענו כי דווקא מה שאהוב עליהם, חסר כאן.

ברובע הסיני (צ'יינה)

נואלה, ההודווגות האקרובטית בתדר-הגנוי חיות של מטוס (איך ככלל אפשר להכניס לשם שני אנשים, אפילו בלי שיתעלסו?), והסיגרייה המפורסמת שיצאנית תאילנדית מעשנת — לאורידווקא בפיה (כאילו תשר בה לגרון עמוק, הגורם שלכל אבר בגוף יש החליף) הפכו את ג'קין למיליונר, ודיר-בנו אותו להמשיך במעשיו.

סיפורות של משתנות. ואומנם, הוא מביים בימים אלה, בכפר צרפתי קטן, את מה שנחשב כספר הנועז ביותר שנכתב אי פעם (אין צורך להתייחס ברצינות יתירה לתואר זה, הוא מועבר מדיייום למישהו אחר). שמו סיפורת של או והוא נחשב, פעם, כיצירת-תועבה ו"סיפורות של משתנות" (פרנסואה מוריאק) ופעם אחרת כגיי-תוח מופתי של "האושר שבעבודת" (ז'אן פולון). זהו מעשה באשה המבטלת עצמה לחלוטין, מסכימה מרצונה לחיות בבית בושט מזור, ונעתרת למישחקים סאדו-מוזכיסטיים מסמרי-שיער, הכוללים קשי-רת אברים בשלשלאות, הלקאה בשוטים והטבעת אות המאהב ברובל מלובן על עורה, כל זה — כביטוי-אהבה לגבר שבחייה חייה או, ליתר דיוק, לגברים שבחייה משום שהראשון בהם מעביר אותה, לאחר אילוף ראשוני, למומחים גדולים עוד יותר בשעשועי-האהבה.

סטיית ביז מידיון דורה. ג'קין, שהוא אחד מאלה הסבורים שסצינת-תועבה הופכת אמנות צרופה ברנע שהסרט במצ-למה בעל איכות גבוהה וכיוונית-האורות נכון, ראה בבחירת נושא זה לבימוי מעשה טיבעי ביותר.

כשהסרט הארוך הראשון שלך הוא עמנואלה, אינך יכול להתכחש למציאות. אמר, כלומר, מי שעשה את הצעד הראשון חייב להמשיך לצעוד בדרך שסלל לעצמו. ג'קין, ניגש בראש צלול לעבודה, כשהי-מלאכה על בימת-הצילומים נינוחה ומי-תוכנתה, כבכל סרט עילית גדול אחר (ככלות הכול, זוהי הפקה יקרה, שתעלה קרוב ל-2 מיליון דולר, מיבצע חסר-תקדים לגבי סרט פורנוגרפי).

הוא אינו מתכוון להחמיץ אף סטייה אחת מאלו המתוארות בספר, "סאדוים, מוזכזים, נילוויפה, כל הסטיית הללו

יצירת כופת בלי פירסום

החשודה (אורלי, תל-אביב, צר-פת): בימים שכל גימגום מצולם זוכה לכתבות-הכנה במוספרי-השבת של העיתונים בנישאר, בליווי תמונות-ענק ללא כל יחס לחשיבותו — יצא סרט זה כימעט במחתרת, כי איש לא טרח לשקף לו יחסי-ציבור ראויים-לשמש. ועוד: מפיצי הסרטים באיוולתם, החליפו את שמו המקורי (הקצב) ההולם אותו מכל הבחינות להחשודה, למרות שאין בו אף חשודה אחת לרפואה, ואין כל סיבה הגיונית בעולם לקרוא לו כך.

על רקע פסטוראלי מקסים נרקמים יחסים בין קצב למנהלת בית-ספר. הוא — למוד מילחמות הודו-סין ואלו-יורה, ומיא — מנסה לשקם עצמה אחרי אהבה אומללה.

הוא — מביא לה כתף של כבש ארוזה כזר-פרחים ומסייד עבודה את דירתה במקום לחזר אחריה. היא — משיבה לו כסימפטיה מדודה, ומוצאת סיפוק לאהבה ולרגש בדימונה בלבד.

נגיפת רציחות מהממת את הנוף הרדום: "מה שראית שם, בווייט-נאם, זה נורא, אבל הרציחות האלו, אלה מעשים חיתיים באמת," מגיבים התושבים באוזני הקצב. הסגפור מתעטף אימים ובלחות המבוימים בוויטואויות היצ'קוקיות, וגם כאשר נמצא הרוצח לבסוף, ברור כי מעבר לאשמתו מופנה כתב-האישום המחירד כלמי החברה.

שאברול מצביע על ההתנכרות לטבע האדם, שכמהותו אינן שונות ביותר מאלו של האדם הקדמון; על תאוות שהמתורבתים קוראים להן היום, "שאפיות", על סירובה

יאן ואודרן: כעגל לטבח

של החברה להבין את האחריות — לא רק של כל אדם על מעשיו-שלו, אלא גם של השפעתם על הזולת. הצילום האחרון, שבו הרוצח מובל פצוע, על עגלה בבית-חולים, מזכיר עגל שחוט המובל לאיטליה. זהו סרט חשוב ויפה להפליא של קלוד שאברול, (צילם ז'אן רוויית), מבינים באיפוק ובהומור סרקסטי, ועם שני שחקנים מבריקים: ז'אן יאן וסטפני אודרן. שניהם מעצבים דמויות אנושיות יוצאות-דופן; השרט עשיר ברמזים על נשמיותו של המין האנושי, והאווריה בנויה באמנות רבה, כשהיא מדגישה את מוגבלות האדם מול הטבע, בפרספק-טיבות הנכוונות.